

Προχωρῶν δὲ κατὰ τὰ ἄρθρα 227 καὶ 261 τῆς Διαδικασίας εἰς τὴν ἑσπιαστικὴν ἀπόφασιν, ἀνευ τῆς παρασιτάσεως τῶν δικαστικῶν συμβῶλων ἐκλεχθέντων, εἶναι κατὰ πρότασιν τῆ ἐνάγοντος, τῆ δὲ διὰ λαχῆν κατ' ὄν τρόπον διακελεύει ἡ Διαδικασία, καὶ προσκληθέντων τακτικῶς κατὰ τὸ ἄρθρον 273 τῆς αὐτῆς Διαδικασίας, προχωρῶντων δὲ καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 275 διακελεύει.

Σ κ έ π τ ε τ α ι,

Ὅτι τὸ δίκαιον τῆς ἀπατήσεως τῆ ἐνάγοντος εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν 300 δισηλῶν καὶ τῶ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τὸν κληρονόμον τῆ τελευτήσαντος χρεώστῃ Παντελῇ Καμπέρῃ τηρίζεται εἰς τὴν ὑπὸ 12 Μαρτίου 1814 ὁμολογίαν αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν ὑπὸ 26 Μαρτίου 1832 δηλοποίησιν τῆ Γεωργίου Δ. Κιβωτῆ Ὑδραίου, καὶ ὅτι, πληρωθέντος τῆ χρεώστῃ τῆς εἰς τὴν τοιαύτην περίπτωσιν, μένει ὁ πληρώσας ἐλευθερος ἀπάσης ζητήσεως.

Ὅτι ἡ προσωπικὴ ἀγωγή καὶ ἡ κινηθεῖσα ἤδη παρὰ τῆ ἐνάγοντος συγχωρεῖται μόνον κατὰ τῶν κληρονόμων τῆ χρεώστῃ, καὶ ὅχι κατὰ τῶν διακατεχόντων τὰ πράγματα τῆς κληρονομίας αὐτῆς, κατὰ τῶν ὁποίων λαμβάνει χώραν ἡ ὑποθηκικὴ ἀγωγή (hypothécaire) εἰς τὴν ἀρμόδιον περίστασιν.

Ὅτι διὰ τὸν λόγον τῆτον ὁ ἐνάγων δὲν ἔχει δικαίον νὰ κινήσῃ τὴν παρῶσαν ἀγωγὴν κατὰ τῆς ἐναγομένης χρεώστῃ Παντελῇ Καμπέρῃ, τὴν ἔλλειψιν τῆς ὁποίας τὸ Δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἀναπληρώσῃ κατὰ τὰς νομικὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας διακελεύει ὁ Ἀρμενόπιδος εἰς τὸν τίτλ. β'. Βιβλ. α. εἰς τὸ τέλος τῆ δευτέρου σχολίῃς, "Βοηθῶνται μᾶλλον ἐκείνοι ὅπῃ σίρονται εἰς κρίσιν, παρὰ ἐκείνοι ὅπῃ σύρηνται", καὶ εἰς τὸν τίτλ. δ' εἰς τὸ τέλος τῆ πρώτου σχολίῃς. "Ὅσα δὲν ἠξέυρην ἐκείνοι ὅπῃ κρίνονται, ἢ ἐκείνοι ὅπῃ τῆς βοηθῆσιν, καὶ τὰ ἀφίνην, πρέπει ὁκριτῆς νὰ τὰ ἀναπληροῖ", (ἴδε καὶ τὸν τίτλ. De officio iudicis περὶ τῆ χρεώστῃ τῶν δικαστῶν εἰς τὰ Δίγιστα).

Ὅτι εἶναι ἱκανῶς ἀποδεδειγμένη ἡ υἱικὴ κληρονομικὴ ιδιότης τῆ ἐναγομένης υἱῆ Βασιλείῃς, εἴτε ὡς υἱῆ τῆ ἐκτεθέντος χρεώστῃ, εἴτε κατὰ τὴν νομικὴν ἀρχὴν ὡς ὑποτιθεμένη κληρονόμος, μέχρις ὅ αὐτὸς ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον, ἢ ἐπιφέρῃ ἀντίστασιν τινὰ εἰς τὰς ἀιτήσεις τῆ ἐνάγοντος.

Ὅτι, ἀφ' ὅ ἐναγομένος ἀπῆλθεν ἐντεῦθεν μετὰ

τὴν γνωστοποίησιν τῶν διαφορῶν πράξεων καὶ κλήσεων τῆ δικαστηρίου καὶ τῆ ἐνάγοντος, χωρὶς νὰ ἀντικαταστήσῃ, ἐπίτροπόν τε, διομολογῆται ἱκανῶς κατὰ τῆς συνήθους νόμου τῆς Διαδικασίας εἴτε ἡ κληρονομικὴ ιδιότης αὐτῆς, εἴτε ἡ ὑποχρέωσίς τε εἰς τὴν πληρωμὴν τῆ παρὰ τῆ ἐνάγοντος ἀντεμένης χρεώστῃ, μάλιστα δὲ ἀφ' ὅ ἐναγομένη μήτηρ γνωρίζει αὐτὴν κληρονόμον τῆ τελευτήσαντος ἀνδρὸς τῆς καὶ πατρὸς αὐτῆς διὰ τῆς ὑπὸ 15 Φεβρουαρίου 1832 ἀναφορᾶς τῆς.

Ὅτι κατὰ τῆς νόμου ὁ τόκος δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ κεφάλαιον πρὸ τῆς ἀγωγῆς κινεμένης δικαστικῶς, συγχωρεῖται δὲ μόνον τὸ το μετ' αὐτὴν εἰς τὴν ἀναβολῆς τῆς πληρωμῆς τῆ χρεώστῃ (ἴδε Ἀρμεν. τίτλ. ζ', Βιβλ. γ' "Ὅταν τὸ διάφορον περὶ τὸ κεφάλαιον κτλ.", καὶ ἔνωση τῆς μετὰ τῆς νόμου 17 §. γ', 35 καὶ 32 τῶν Διγέσεων τίτλ. περὶ τῶν τόκων τὸν μοναδικὸν νόμον τῆ κώδικος εἰς τὸν τίτλ. περὶ τῆς κριτηγίας σθέσεως δίκης De lite contestata) τὸν 27 §. 1. τῆ κώδικος περὶ τῶν τόκων, καθὼς καὶ μετὰ τὰς Νοβέλλας 121, 138 καὶ 160.

Ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 227 τῆς Πολ. Διαδικασίας, καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆ χρεώστῃ, τὸ Δικαστήριον ὀφείλει νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι αἱ προαναφερθεῖσαι ἀρχαὶ τῆς Νομοδιδασκαλίας καὶ τῆς Ἀρμεν. ἀντιθέτου διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐναντιότητος τῆ ἀπόντος ἐναγομένης.

Ὅτι ἡ περὶ κτηματοσημείωσης ἀιτήσις τῆ ἐνάγοντος λογίζεται νόμιμος κατὰ τὰ ἄρθρα 171, 172 κτλ. τῆς Πολ. Διαδικασίας· δύναται δὲ νὰ λάβῃ χώραν καὶ κατὰ τῆς ἐναγομένης μητρὸς Ἀγγελίνας Καμπέρῃνας ὡς διακατεχούσας τὰς ιδιοκτησίας τῆ χρεώστῃ ποτὲ ἀνδρὸς τῆς.

Ἀποφασίζει κατ' ἐρήμην.

Α'. Καταδικάζεται ὁ Βασίλειος Καμπέρης εἰς τὴν πληρωμὴν τῆ κεφαλῆς τῶν 300 δισηλῶν μετὰ τῆ νομίμου τόκου αὐτῶν πρὸς 10 τοιῶ τὸν καθέκαστον χρόνον ἀπὸ τὴν 12 Φεβρουαρίου 1814 μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς τῆ ἐκτεθέντος κεφαλῆς.

Β'. Δηλοποιεῖται ἐξ ἐπαγγέλματος, ὅτι ὁ τόκος δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ κεφάλαιον, καὶ ὅτι ἐπαυσεν, ἀφ' ὅς ἡμέρας ἐξισώθη τῆ κεφαλῆς· ἤρχισεν δὲ αὖθις ἀπὸ τὴν 2 Μαρτίου 1832.

Γ'. Διορίζεται ἡ κτηματοσημείωσις τῶν ἀκινήτων κτημάτων τῆ ποτὲ Παντελῇ Καμπέρῃ, καὶ εἰς διακατοικῶνται ἀπὸ τὴν Ἀγγελίαν Καμπέρῃναν.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

οι Γερμανοί όλοι έβωθήσαν με εύχας, με βοηθείας παντοίας, και με την προσφορην της ιδίας έαυτών ζωής ήμας τους αγωνιζομένους; ν' αποσείσωμεν ζυγόν πολυχρονίου, έπονείδιστον και εξαχρειωτικόν, έσείς, οι λάτριν Έλληνικών μνειών Γερμανοί, δέν θά μᾶς συνδράμειτε εις τον μεγαλειότερον και ιερώτερον άγωνα του φωτός κατά του σκοτύνου σκότους;

Μερωτᾶς τίνας έχομεν χρείν; σέ λέγω, ότι στερούμεθα τά πάντα, όσα συντείνουσιν εις τον φωτισμόν. Όσα βιβλία λοιπόν και έν μᾶς στείλετε, όλα μᾶς χρησιμεύουσι, και μάλλον άν πραγματεύωνται περι όργανισμοῦ σχολείων, περι των έργων του φωτισμοῦ των έθνών, έν ήνε έγχειρίδια διαφόρων μαθημάτων αναγκαίων εις τον κοινωνικόν άνθρωπον.

Να σου τά εκθέσω κατ' όνομα, νομίζω περιττόν, αφού γράφω πρὸς άνδρα έννεάσχητα εις τά τοιαῦτα.

Γίγαινε, φίλε της Ελλάδος, δῶρον Θεοῦ δι αύτήν, και ανδρίζου εις τον περι της αναγεννήσεώς της άγωνα.

Εξ Αιγίνης, την 21 Ιουλίου 1832.

Ο φίλος σου Γεώργιος Γεννάδιος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Αρχαιολογία Αιγυπτίων, διάφορα είδη γραφής αύτών, ανάγνωσις των ιερογλυφικών, σύνοψις των διαφόρων περι αύτῆς συστημάτων. — Παρά Σ. Νικολαΐδου Λεβαδέως.

Εν Παρισίαις, 3 Αυγούστου 1831.

Οί παλαιοί Αιγύπτιοι ήσαν α' τοικοι των Αιθιοπών, και τούτου έχομεν πολλὰς αποδείξεις. Σπήλαια και πυραμίδες εύρέθησαν εις την Αιθιοπίαν, καθὼς εις την Αίγυπτον. Εις τὰ ιερογλυφικά σημεία δέν φαίνεται πούποτε ή κάμηλος, άλλ' ό ρινόκερος, ό ίπποπόταμος, ή καμηλοπάροδαλις και άλλα ζῶα Αιθιοπικά. Εύρίσκονται ακόμη εις την Αίγυπτον άγάλματα με πρόσωπον αιθον μάλλον ή μαῦρον, δηλαδή Αιθιοπικόν (1). Τό σκήπτρον των ιερέων της Αιθιοπίας, καθὼς και των Αιγυπτίων, είχε σχῆμα άρότρου. Η παλαιότατη πόλις των Αιγυπτίων είναι αί εκάτομπυλοι Θήβαι, την όποίαν εκτίσαν οι ιερείς και οι περι αυτούς τρωγλοῦται προχωροῦντες από την Μερήν (2). Και εις την Αιθιοπίαν και εις την Αίγυπτον ό Βασιλεὺς εκλέγετο μεταξύ των ιερέων (την σήμερον ακόμη ό Βασιλεὺς των Αῶσσινων, απόγονων των Αιθιοπών, πριν στεφνωθῇ, λαμβάνει ένα βαθμόν ιερατικόν (3)), οι όποιοι είχαν τὴν εξουσίαν, ὥστε τό πολίτευμα ήτον αληθῆς θεοκρατία (4). Τέλος πάντων ό Σικελιώτης Διόδωρος έμαθεν από αυτούς τους ιερείς την καταγωγήν των.

Ως επί τό πλεῖστον ό φυσικός και ήθικός διοργανισμός του ανθρώπου, καθὼς και των λοιπών ζῶων, διαφέρει κατά τά διάφορα κλίματα. Εις τον ήμιγλῶδη, παραδείγματος χάριν, οὐρανόν των υπερβορείων τόπων αί σημαντικαί δυνάμεις ανάπτυσσονται εραδύτερα, τό πνεῦμα συγκεντρίζεται, ό άνθρωπος γίνεται προνοητικός, έμβριθής και φιλόσοφος μάλλον ή ποιητής· ή γλώσσά του είναι δύσπηγος και ανάλογος με τά φοικῶδη, άμωρα και άγρια του περιέχοντος αντικείμενα. Εξ έναντίας εις τους θερμούς τόπους τό σώμα αυξάνει ταχύτερον, άλλαι αθένειαι τό έπιβουλεύονται, και άλλαι ισχυρὰ είναι αναγκαία εις θερμαίναν· ό άνθρωπος είναι φειδρὸς, χαρίεις, κοῦφος και άπρομήτερος· τό αἶσθημα εξατμίζεται, οὕτως εἰπεῖν, εις τά ἔξω, εις τὰς ἡδονάς και τὰς τρυφάς, εις την θέαν της φύσεως, ή όποια διαχε

λᾷ πανταχόθεν· ή φαντασία ὄργα, ή γλώσσα είναι άρμονική, ή δὲ ποίησις και μουσική σχεδόν έμφυτοι εις τους μεσημβρινούς λαούς. Αλλ' ή διοίκησις μεταβάλλει την φυσικήν αύτήν των πραγμάτων κατάστασιν, και, καθ' όσον είναι καλή ή κακή, ρυθμίζει ή διαστρέφει και εκφυλίζει μάλιστα τον άνθρωπον. Τούτο μανθάνομεν ιδιαιτέρως από την ιστορίαν των Αιγυπτίων. Οί ιερείς των ήσαν σοβαροί και άγέλαστοι (1). Τό έθνος όλον έγεινε σκυθρωπόν. Εις τὰ άγάλματα και τὰς ζωγραφίας οι Αιγύπτιοι φαίνονται με εραχίονα; και κνήμας πάντοτε περκαλλήλους, και ὡς ναρκωμένοι από την μελαγχολίαν (2). Η μουσική και ή ποίησις ήσαν εξωρισμένοι από την Αίγυπτον, τὰ τεχνήματα δέν είχαν κάμμιν κομψότητα (3), και αἱ τερατώδεις διά τον όγκον παραμίδες μένουν μέχρι της σήμερον σιωπηλοί μάρτυρες της σκληρότητος των τυράννων και της ήλιθιότητος των τυραννουμένων.

Αλλά καταγόμενοι προκαταρκτικῶς από τους Σινας ή Ινδοῦς, τὰ αρχαιότατα έθνη της γῆς, οι Αιγύπτιοι δέν έπρεπε νά είναι πάντη άμαθείς· ή πάντοτε αἰθριος και εὔδιος ατμοσφαῖρα, όπου ἔζων, και οι γείτονες αυτών Χαλδαῖοι, έμπνευσαν εις τους ιερείς την έπιθυμίαν των άστρονομικῶν παρατηρήσεων (4). Η περιδική του Νεΐλου πλημμύρα τους έδίδαξε την γεωμετρίαν, την αριθμητικήν, την γεωργίαν (5). Μήτε της χημείας και μεταλλουργίας ήσαν άπειροι (6). Όθεν οι περιφημύτατοι της Ελλάδος φιλόσοφοι κατεδέχθησαν από φιλομάθειαν νά αποδημήσωσιν εις την Αίγυπτον (7), και υπέρβησαν αναμειβόλως την περιτομήν, διὰ νά μυηθῶσιν εις τὰ άπίκρανα της σοφίας των ιερέων, οι όποιοι δέν έδέχοντο ξένους προσηλύτους, χωρίς αυτήν και άλλας τινὰς άναλόγους συνήθας (8). Διαφέροντες καθ' όλα από τον λαόν, καταδικασμένων εις παχυλοτάτην άμάθειαν, έφιλοτιμούντο νά διακρίνωνται από αυτόν και κατά την γλώσσαν. Από τά τρία είδη γραφῆς των Αιγυπτίων, τό έπιστολικόν, τό συμβολικόν και τό ιερογλυφικόν (9), τὰ μέν δύο τελευταῖα, ήδη γνωστά και εις τους Αιθιοπας· κατά τον Ηλιόδωρον (10), ήσαν ίδια του τάγματος των λειτουργῶν της θρησκείας (11), του δὲ πρώτου ολίγα και άμυδρά ίχνη διασώζονται. Ο Έπαφρόδιτος, των κατὰ Κλεάνθην και Χαρίκλειαν συγγραφεύς, λέγει μάλιστα, ότι επί της εποχῆς του έφέροντο έτι πολλά βιβλία φυσικῆς ιστορίας γραμμένα ιερογλυφικῶς. Η μαρτυρία αύτη πιθανολογεῖ την γνώμην του διακτῆμου της Δυνίας αρχαιόλογου Ζοέγα, ὅστις δῖσχυρίζεται ότι ή ιερογλυφική γραφή ήτον γνωστή εις όλους τους λογίους, οι όποιοι την μετεχειρίζοντο εις τὰς έπιγραφάς και την σύνταξιν των έπιστημονικῶν ή φιλοσοφικῶν βιβλίων.

Τῆς συμβολικῆς γραφῆς έχομεν παραδείγματα και εις άλλας περιστάσεις. Όταν ό Καῖσαρ έκυρίευσε τό δημόσιον άργυροκοπεῖον, φοβούμενος μή διεγείρη τον φθόνον και την ύποψίαν των έχθρῶν του, έχάραξεν εις τὰ νομίσματα αντί του όνόματός του έλέφαντα, επειδή ή λέξις καῖσαρ έτυχε νά σημαίνη τούτο τό ζῶον εις των Φοινίκων ή Καρχηδονίων την γλώσσαν (12). Βάτραχος και Σαῦρος οι αρχιτέκτονες, έμπυδίζόμενοι από τον νόμον νά επιγράφωσιν εις έν μνημεῖον τὰ

(1) Εισέδ. Προπαρατα. Εἰσαγγελ., Παυσάσχ. Σομπασ. — Διόδωρ. Β. 1. — (2) Winkelman, Histoire de l'art, Caylus, Recueil des Antiquités. — (3) Στράβ. Β. 17. — Πλάτ. Νομ. Β. 11. — (4) Ηρόδ. Β. — Πλάτ. Εἰσηγ. — Διόδ. Α. — Λουκ. — Γαλλν. — (5) Ηρόδ. Β. — Πλάτ. Εἰσηγ. — Διόδ. Α. — Μακρ. παρά Εἰσεδ. Εἰσαγγελ. Προπαρατα. — (6) Bergman opusculum etc. — (7) Διόδωρ Α. — Εἰσεδ. Εἰσαγγελ. Προπαρατα. — (8) Ηρόδ. Β. — Κλέμ. Αλεξ. Α. — (9) Διόδ. Α. — (10) Ηρόδ. Β. — Κλέμ. Αλεξ. Α. — (11) Διόδ. Α. — (12) Addison, the Spectator N. 59.

(1) Winkelman histoire de l'art — (2) Στράβ. Β. 17. — (3) Ανεκτε-
νισ. Ιστ. Γεν. — (4) Ευγεία. περί Προνοίας.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Τὸ κατὰ τὸν Κάτω Ναχαγιέ Πρωτόκλιτον Δικαστήριον, προεδρευόμενον παρὰ τῷ Ἀλεξίνδρ Πάλμα.

Ἀνέγνωσε τὰ συναπαρτιζόμενα ἔγγραφα τὴν διαφορὰν ἡ ἐνάγωντος Γεωργίου Π. Γκιώνη, καὶ τῶν ἐναγομένων Ἀγγελίνας Καμπέρενας καὶ Βασιλείας Καμπέρης ἀπελεύτατος μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς παρῆς δίκης· ἐθεώρησε τὴν ὑπ' Ἀρ. 513 πρᾶξιν τῷ Δικαστηρίῳ τῆς 29 Νοεμβρίου 1831, δι' ἧς παραχωρεῖται πρὸς τὸν ἐνάγοντα 20 ἡμερῶν προθεσμίαν, ἵνα ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι εἰς ὄφελος τῆς Ἀγγελίνας Καμπέρης καὶ πληρώσῃ τὸ πρὸς αὐτὸν χρεὸς τῆς ἀποθανόντος συζύγου της.

Ἐλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν κατὰ συνέπειαν τῆς πράξεως ταύτης ἀγωγὴν τῷ Γεωργ. Π. Γκιώνη ὑπὸ 19 Ἰανουαρίου τῆς ἐνεσώτου ἔτους, δι' ἧς ἐνάγων τὸν Βασιλείον υἱὸν τῆς Ἀγγελίνας Καμπέρενας καὶ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἀνδρός της Παντελῆ Καμπέρη, συμπεριλαμβανέας καὶ τὴν μητέρα αὐτῆς, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἀμφότεροι κατέχουσι τὴν κληρονομίαν τῆς χρεώσεως αὐτῆς· προδίδει δὲ, ὅτι τὸ δίκαιόν τε κατὰ τῆς Βασιλείας ζητεῖται ἰδίως ἐπὶ τῆς κληρονομικῆς ιδιότητος τῆς υἱᾶς ὡς πρὸς τὸ πατρικὸν χρεὸς, διὰ τὸτο ἔλατται καὶ καταδικάζουσιν ἀμφότεροι οἱ ἐναγόμενοι.

1. Εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν 300 δισηλίων Ἱππικῶν κατὰ τὴν ὑπὸ 12 Φεβρουαρίου 1814 ὁμολογίαν τῷ Παντελῇ Καμπέρη.
2. Εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς τόκου αὐτῶν ἀνὰ 10 τοῖς 0/10 τὸν καθέκατον χρόνον.
3. Εἰς τὰ δικαστικὰ καὶ συνηγορικὰ ἔξοδα.
4. Νὰ κτηματοσημειωθῶσιν ἀπατὰι αἱ ἀκίνητοι ιδιοκτησίαι τῆς ἐκείνου Παντελῆ Καμπέρη κατὰ τὰ ἄρθρα 171 καὶ 172 τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας.

Ὅθεν τὸ Δικαστήριον παρατηρεῖν, ὅτι ἡ ἐπαναληπτικὴ αὕτη αἵτησις τῆς ἐνάγωντος ἐγνωστοποιήθη πρὸς τὴν ἐναγομένην τὴν 7 Φεβρουαρίου 1832.

Ὅτι αὕτη, δι' ἀναφοράς της ὑπὸ 15 τῆς ἰδίας μηνός, ἤγησεν ἀναβολὴν τῆς δίκης μέχρι τῆς ἐλεύσεως τῆς υἱᾶς καὶ κληρονόμῃ τῆς τελευταίας αὐτοῦ χρεώσεως πατρὸς αὐτῆς, ἢ καὶ διαταχθῇ ὁ συνήγορός

της, ὅστις παρεπιδήμει εἰς Ὑδραν, καὶ ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα, ἵνα θεωρήσῃ τὴν διαφορὰν ταύτην, διὰ τὴν ὁποίαν προεπληρώθη.

Ὅτι ἐπανελθὼν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ὁ υἱὸς αὐτῆς δὲν ἐπαρυσίασεν ἐδεμίαν ἐνσασιν, ἐδὲ ἀπάντησιν κατὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐνάγωντος.

Ὅτι τὸ Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' Ἀρ. 558 πράξεως τῆς αἰ. Μαρτίου 1832 παρεχώρησε πρὸς τὸν ἐναγόμενον προθεσμίαν ὀκτὼ ἡμερῶν, ἵνα ζητήσῃ τὰ δικάζοντα κατὰ τῆς δικληφθείσης ἀγωγῆς.

Ὅτι ἡ πράξις αὕτη ἐγνωστοποιήθη προσωπικῶς πρὸς τὸν Βασιλείον Καμπέρην κατὰ τὴν ὑπὸ 2 Μαρτίου διομολόγησιν τῆς ἀσυνομικῆς ὑπηρεσίας.

Ὅτι ἐδὲ τῶν ἐναγομένων ἀπάντησεν εἰς τὰς αἰτήσεις τῆς ἐνάγωντος, ἐβλήθη εἰς τὸ πινάκιον ἡ προκειμένη δίκη, καὶ τὴν δικάσιμον ἡμέραν ἐσημειώθη ἡ πρώτη ἀπεσία τῶν ἐναγομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 256 τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας.

Ὅτι μετὰ ταῦτα ὁ ἐνάγων ἐπαρυσίασε δευτέραν κλήσιν, ἡ ὁποία ἐγνωστοποιήθη πρὸς ἀμφοτέρους τὰς ἐναγομένας αὐτοπροσώπως.

Ὅτι τὴν 28 Μαΐου 1832, σημειωθείσης καὶ τῆς δευτέρας ἀπεσίας τῶν ἐναγομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 257 τῆς αὐτῆς Διαδικασίας, ὁ ἐνάγων ἐπαρυσίασε τὴν ἀνακεφλαίωσιν τῆς τῆς 5 τῆς παρελθόντος Ἰανίου, ἥτις ἐνεχειρίθη πρὸς τὴν Ἀγγελίαν Καμπέρην, καὶ ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν τότε ἀπόντα υἱὸν της κατὰ τὰς διατυπώσεις τῶν ἄρθρων 216, 217, 218 καὶ 225 τῆς ἐκείνου Διαδικασίας, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ παράρτημα τῆς Ἀρ. 18 τῆς Ἐθνικῆς Εφημερίδος, ἀλλὰ δὲν ἐπαρυσίασεν ἐδεμίαν ἀπάντησιν ἢ ἐναντιότητα.

Ὅτι ἐβλήθη αὕτις εἰς τὸ δικαστικὸν πινάκιον ἡ διαφορὰ, καὶ ἐκφωνήθησα σήμερον ἐπαρυσιάσθη μόνος ὁ ἐνάγων ἐπαναλαβὼν ὅλα τὰ ζητήματά τε κατὰ τῶν ἐναγομένων, χωρὶς καὶ παρεσιαδῶσιν αὐταί, ἐδ' ἄλλος τις ἐκ μέρους αὐτῶν.

Ὅτι τέλος πάντων ἀπατὰι αἱ λαβῆσαι χώραν εἰς τὴν παρεῖσαν δίκην γνωστοποιήσας ἐκοινοποιήθησαν συμφώνως μὲν τὰ διάφορα ἄρθρα τῆς Πολ. Διαδικασίας, μάλιστα ὡς πρὸς τὸν ἐναγόμενον υἱὸν Βασιλείου, ἀποδημήσαντα μετὰ τὴν πρώτην γνωστοποίησιν τῶν διαφορῶν πράξεων, χωρὶς καὶ ἀντικαταστήσῃ νόμιμον ἐπίτροπόν τε.

Academy of Athens

ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

ΕΠΙΣΗΜΑ

Πράξεις τῆς Συνελεύσεως.

Συνεδρίασις Ζ', Ιουλίου 27.

Προεδρία τοῦ Κ. Π. Νοταρά.

1. Ἀνεγνώσθησαν τὰ πρακτικά τῆς προηγουμένης συνελεύσεως, καὶ ἐνεκρίθησαν.

2. Ἀνεγνώσθη ἡ ἐκθεσις, τῆς ἐπὶ τῶν ἐφοδιστικῶν ἐγγράφων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, διὰ τῆς ὁποίας δίδει λόγον τῶν πράξεων τῆς, καὶ ἀνατίθησιν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνελεύσεως περὶ ὧν αὐτὴ δὲν ἐνόμισε καθῆκόν της νὰ κρίνῃ· κατεχωρίσθη δὲ ἡ ἀναφορά ὑπ' Ἀρ. 16 τῶν εἰσερχομένων.

3. Ἀνεγνώσθη ἀναφορά τῶν Πληρεξουσίων τῶν Θεσσαλομαγνητῶν περὶ τοῦ δικαίου, τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ κάμῃ ἰδίᾳ τὰς ἐκλογὰς τοῦ τῷ μέρει τοῦτο καὶ ὄχι ὁμοῦ με τοὺς Ὀλυμπίους καὶ Θεσσαλοὺς· ἐπεὶ δὲ ἐπαρουσιάσθησαν καὶ ἄλλαι τοιαύτης φύσεως ἀναφοραὶ, ἐνεκρίθη νὰ ἀναβληθῇ ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ περὶ αὐτῶν συζήτησις, καὶ νὰ ἐνασχοληθῇ ἡ Συνέλευσις εἰς τὰς ἀναγκαιότερας καὶ σπουδαιότερας ὑποθέσεις πρὸς τὸ παρόν.

4. Ἐπρότεθη ὅτι, ἐπεὶ δὲ τὰ στρατεύματα στεροῦνται ἱκανῶν μηνῶν μισθοῦ, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ γενῇ ταχεῖα προμήθεια πόρων εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῶν, νὰ προσκληθῶσιν οἱ Γραμματεῖς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ὁ τῆς Οἰκονομίας, διὰ νὰ ἐκθέσωσιν εἰς τὴν Συνέλευσιν, ὁ μὲν τὰ ποσὸν τῶν ἐτιμολογούμενων εἰς τὰ στρατεύματα μισθῶν, ὁ δὲ τὴν κατάστασιν τῶν δημοσίων προσόδων, καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν· ἐνεκρίθη ἡ πρότασις, καὶ ἐγέναν αἱ προσκλήσεις ὑπ' Ἀρ. 12 καὶ 13 τῶν ἐξερχομένων, διὰ νὰ παρουσιασθῶσιν οἱ εἰρημένοι Γραμματεῖς αὐτοὶ εἰς τὸ Συνέδριον.

5. Ἐγένετο προσέτι λόγος ὅτι πρέπει νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν Συνέλευσιν καὶ ὅλοι οἱ Γραμματεῖς τῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ ἐκθέσωσιν τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ Κράτους, καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἕκαστον εἰς τὸν κλάδον του. Ἐγέναν αἱ προσκλήσεις καὶ κατεχωρίσθησαν ὑπ' Ἀρ. 14, 15 καὶ 16.

6. Ἐπρόβληθη ὅτι κατὰ τὰς ἀρχάς, αἵτινες ὑπαγόρευον τὴν σύστασιν τῆς Γερουσίας, τὸ συμβούλιον τοῦτο ἔπρεπε νὰ παύσῃ, ἅμα συγκροτηθῇ ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις. Ἐνεκρίθη ὁμοφώνως νὰ παύσῃ τῶν ἔργων τῆς ἡ Γερουσία, ὁ δὲ Πρόεδρος καὶ οἱ Γραμματεῖς αὐτῆς νὰ παραδώσωσιν εὐθὺς τὰ ἄρματα, καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ σώματος εἰς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας· ἀπεφασίσθη δὲ νὰ γενῇ τὸ ψήφισμα τῆς παύσεως τῆς εὐθύς.

7. Ἡ ἐπιτροπὴ ἡ διορισθεῖσα εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ψηφίσματος τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἐκλογῆς τῆς Β. Α. Γ. τοῦ Πρίγκιπος Ὀθωνος, δευτεροτόκου Βασιλέως τῆς Βαυαρίας, διὰ τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῶν εὐχαριστηρίων γραμμάτων πρὸς τὰς τρεῖς Συμμάχους Αὐλὰς, καὶ πρὸς τὸν Μεγαλειότατον Βασιλέα τῆς Βαυαρίας, ἐπαρουσίασε ταῦτα.

Πρῶτον ἀνεγνώσθη τὸ περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ ἐπικυρώσεως τῆς ἐκλογῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος ψήφισμα, καὶ ἐνεκρίθη καταχωρισθὲν εἰς τὸν κώδικα τῶν ψηφισμάτων ὑπ' Ἀρ. 2. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος ἐσκήρτισεν ἡ καρδία τῶν Πληρεξουσίων, καὶ ὅλοι ὁμοφύως ἐπεσφύησαν φωνάζαντες· «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Ὀθων!»

Ἐπειτα ἀνεγνώσθησαν καὶ τὰ εὐχαριστήρια γράμματα πρὸς τὰς Συμμάχους Αὐλὰς, καὶ τὸν Βασιλέα τῆς Βαυαρίας, καὶ ἐνέκριτο ταῦτα ἡ Συνέλευσις, ἐκφράζουσα τρανῶς τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀπαν τὸ Συνέδριον ἐπεφώνησε καὶ ἐνταῦθα· «Ζήτωσαν οἱ τρεῖς Σύμμαχοι Βασιλεῖς! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας!» Κατεχωρίσθησαν δὲ τὰ ἔγγραφα ὑπ' Ἀρ. 9, 10 καὶ 11.

8. Ἀνεγνώσθη τὸ ψήφισμα, δι' οὗ παύεται ἡ Γερουσία τῶν ἔργων τῆς, καὶ ἐγκρίθη κατεχωρίσθη εἰς τὸν κώδικα τῶν ψηφισμάτων ὑπ' Ἀρ. 3. Κατὰ συνέπειαν δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξεδύθη ἡ ὑπ' Ἀρ. 8 τῶν ἐξερχομένων πρὸς τὸν Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας πρόσκλησις, διὰ νὰ ἐγερχῇ τὸ ψήφισμα.

9. Ἀνεγνώσθη ἔγγραφος πρότασις τοῦ Πληρεξουσίου τῆς Σπάρτης Κ. Π. Μαυρομιχάλου, καταχωρισθεῖσα ὑπ' Ἀρ. 15, γνωμοδοτοῦντος, τὰ ἔγγραφα τὰ διευθυγόμενα πρὸς τὸν Μ. Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸς τὸν Μ. Βασιλέα τῆς Βαυαρίας νὰ σταλῶσι διὰ τοῦ Κυρίου Εἰρηναίου Θεοφάνου· νὰ γενῇ δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν εὐχαριστήριον ἔγγραφον δι' ὅσα συνετέλεσεν ὑπὲρ τῶν ἀληθινῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους. Ἐνεκρίθη νὰ δοθῇ τὸ εὐχαριστήριον ἔγγραφον πρὸς τὸν Κ. Εἰρηναῖον Θεοφάνου, νὰ τοῦ δοθῶσιν δὲ καὶ ἀντίγραφα ἐπικυρωμένα τοῦ ψηφίσματος καὶ τῶν γραμμάτων, διὰ νὰ ἐγχειρισθῇ πρὸς τὰς αὐτῶν Μεγαλειότητας.

10. Ἐπρότεθη νὰ γενῇ τελετὴ διὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐνεκρίθη νὰ ἀναβληθῇ εἰς τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν τὴν 31 τοῦ τρέχοντος.

11. Ἐπρόβληθη νὰ καθιερωθῇ ὡς μία τῶν ἐτησίων ἐθνικῶν ἐορτῶν ἡ 27 Ιουλίου, ἡμέρα, καθ' ἣν ἀνεγνώρισθη ἡ ἀναγόρευσις τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὀθωνος, καὶ ἐνεκρίθη.

12. Κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν διάταξιν, θέλωσι προτεθῇ εἰς σκέψιν καὶ συζήτησιν τῆς ἀκολουθοῦσας ἀναρχίας· ὁ δὲ διορισμὸς τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Συντάγματος, ὅτι ἡ καταργησις

ὀνόματι τῶν, ἀνέγλυψαν εἰς αὐτὰ τὰ ὀνόματα ἑρπετά (¹). Τὰ ἑρπετά τοῦ ἔκπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔβαινεν ὁ ἀνδρὶς τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, εἰκονίζον μακρόθεν τὴν μορφήν τῆς γλαυκῆς πίνοιας, ὡς λέγεται, τοῦ τεχνίτου διὰ νὰ φανερώσῃ, ὅτι τὸν Ἀθηναῖος. Τέλος ὁ ἀλέκτωρ εἶναι ἐμβλημα ἐθνικὸν τῶν Γάλλων μόνον, καθότι λατινιστὶ λέγεται gallus (²).

Ἡ φυσικότης ὅμως αὐτῇ ἐπικρατεῖ ἐξαιρετικῶς παντοῦ, ὅπου ἄνθρωπος ἔχασε τὴν φυσικὴν ἐλευθερίαν του. Ἐκεῖ καὶ ἡ ἐννοία ἐκφράζεται ἐξ ἡμισείας, καὶ αἱ λέξεις διαφοροῦνται, καὶ ἡ γλῶσσα εἶναι διόλου ἀλληγορικὴ· ἐκεῖ μάλιστα γεννᾶται ὁ μῦθος ὁ ἀπόλογος. Εἰς μίαν ἀπὸ τῆς μοναρχικῆς τῆς Ἀσίας χώρας ἐφειρέθη τὸ ζατρίκιον (jeu d'échecs). Ὁ λειτουργὸς μὴ θέλων νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὸν δεσπότην τὰ ἀληθινὰ αὐτοῦ συμφέροντα, ἐπενόησε τοῦτο τὸ παιγνίδιον, διὰ νὰ ἀποδείξῃ ἀκινδύνως καὶ ζωηρῶς ὅτι, ἂν οἱ πεσσοὶ ἐγίνοντο ἀχρηστοὶ μετὰ τοῦ Βασιλέως τὴν καταστροφὴν, καὶ αὐτὸς ὅμως οὗτος μετὰ τὴν φθορὰν ἐκείνων ἔμενεν ἔρημος βοηθεῖς (³). Ἀλλὰ τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἱερεῖς γράφοντες ἱερογλυφικῶς εἶχον βέβαια ἰσχυρότερον λόγον, δηλαδὴ τὸ νὰ κρατῶσιν εἰς παντελεῖ ἀμάθειαν τὸν λαόν, καθὼς καὶ ὁ κληρὸς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας τὴν σήμερον.

Αἱ διαφοροὶ πολιτικαὶ μεταβολαί, τῶν ὁποίων αἱ Αἰγύπτιοι ἔγειναν θεάτρον, ἠφάνισαν κατ' ὀλίγον τὴν γνῶσιν τῆς ἱερογλυφικῆς γραφῆς. Εἶναι ἀρά γε χαρακτηρὲς ἀλφαριθμητικοί, ἡ πραγμάτων εἰκόνες; Οἱ ἀρχαιολόγοι ἦσαν μέχρι τοῦδε κατὰ τοῦτο ἀσύμφωνοι. Ὁ Χαμπολίων, διδάσκαλος εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Γαλλίας καὶ ἀρχαιολόγος ὀνομαστός, ἀκολουθῶν τὸν Σαλμάσιον καὶ ἄλλους εἰς τὰς μελέτας του, ἀπέδειξεν ἐσχάτως, καθὼς ὁ Γουγγος, ὅτι τὰ ἱερογλυφικὰ εἶναι στοιχεῖα ἀλφαριθμητικῆς ἢ σημεῖα ὀνομάτων μεμιγμένα μὲ πολλὰ τῆς δημοτικῆς γραφῆς, καὶ ὄχι χαρακτηρὲς μιᾶς ὁλοκληρουμένης ἰδέας, ἢ ἰδεογραφικοί, καθὼς ἐφρόνει ὁ Κέρχερις (⁴). Ἀλλ' ὑπερβάλλων τὸν δόκτορα Ἀγγλὸν εὗρεν ἔτι νέον γραφῆς διαφορὸν, ἀπὸ τὸ ἱερογλυφικὸν καὶ δημοτικὸν, ἀνῆκον ὅμως καὶ αὐτὸ εἰς τοὺς ἱερεῖς. Στοχαζόμενος δὲ ὅτι οἱ σημερινοὶ Μονοφυσῖται, ἢ Εὐτυχιστοὶ τῆς Αἰγύπτου, λεγόμενοι Κόπται, εἶναι οἱ ἀληθινοὶ τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων ἀπόγονοι, καὶ ἐπιστηριζόμενος εἰς τὸ παράδειγμα τοῦ Οὐίλκινσιου, τοῦ Δελακροσίου, καὶ μάλιστα τοῦ Ζοέγα, ἐσπούδασε νὰ μάθῃ τὴν Κοπτικὴν γλῶσσαν. Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐκκλησιαστικοὶ ἀπόστολοι ἔφεραν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰδῶτα γραμμένα εἰς τὴν σημερινὴν τῶν Κοπτῶν γλῶσσαν, δηλαδὴ μὲ γράμματα ἐν μέρει Ἑλληνικὰ καὶ μὲ Αἰγυπτιακὰς λέξεις. Φαίνεται ὅτι εἰς τὴν καθύπερθε τῆς Αἰγυπτιακῆς πολυθείας τὸ χριστιανικὸν ἱερατεῖον, διὰ νὰ χωρίσῃ, διόλου τοὺς νεοφύτους ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν βιβλίων τῆς παλαιᾶς των λατρείας, ἐσφοδίσθη νὰ καταργήσῃ τὴν παλαιὰν τῶν Κοπτῶν γραφὴν καὶ νὰ συνθέσῃ νέον ἀλφάβητον. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὁ Χαμπολίων κατώρθωσε νὰ παραβάλλῃ τὰ ἱερογλυφικὰ σημεῖα μὲ τὰ σημερινὰ γράμματα τῶν Κοπτῶν, καὶ διὰ τούτων νὰ εὕρῃ ἐκείνων τὴν ἐξήγησιν.

Εἶναι δίκαιον νὰ εἰπῶμεν ὅτι πρῶτος ὁ ἀνωτέρω σοφὸς ἐβεβαίωσε εἰς τὰ ἱερογλυφικὰ τὴν ἑλλειψίν πολλῶν φωνηέντων, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὰς ἀνατολικὰς γλώσσας, καὶ μάλιστα τὴν Ἑβραϊκὴν καὶ Ἀραβικὴν. Τὴν σήμερον εἶναι σκεδὸν ὁμολογούμενον ὅτι, διὰ νὰ σημειώσωσιν ἐν ἀλφαριθμητικῶν γράμμασι οἱ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου, εἰκονίζον ὅπως δὴποτε τὸ ἀντικείμενον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἤρχιζεν ἀπ' αὐ-

τὸ τὸ στοιχεῖον εἰς τὴν γλῶσσαν των· παρ. γάρ. διὰ νὰ σημάνωσι τὸ Λ, ἐζωγράφιζον λέοντα, καὶ διὰ τὸ Π, πίθηκον. Τούτου δοθέντος, ὁ Σουλτὰν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὁ Βάρτων εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὁ Χαμπολίων εἰς τὴν Γαλλίαν, εὐτύχησαν ν' ἀναγνώσωσι τὰ ὀνόματα τοῦ Καίσαρος, τῶν Πτολεμαίων, τῶν Περσῶν, τῶν Φαραίωνων κτλ., καὶ νὰ συγκροτήσωσιν ἐκ τούτων ἀλφάβητον προσωρινόν, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ μετέπειτα ὡς κλειδίον διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερογλυφῶν. Περίεργα, εἰδῶτα ἀπὸ τὴν σκεπτικὴν ἢ ἐγκυστον, εἰκονίσματα διάφορα καὶ σκελετὰ ἐξάγονται διηγουμένως εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὰ σκαπόμενα ὑπόγεια. Ἀλλ' ἡ ἐνδοξὸς ἐκστρατεία τῶν Γάλλων εἰς τὴν πᾶμφορον αὐτὴν χώραν ὠφέλησε κατ' ἐξοχὴν τὴν ἐπιστήμην τῆς ἀρχαιολογίας. Τότε μεταξὺ πολλῶν ἄλλων περιέργων μνημείων εὗρεθῃ μία πέτρα μὲ τρεῖς ἐπιγραφάς, ἱερογλυφικὴν, δημοτικὴν καὶ Ἑλληνικὴν. Ἡ τελευταία ἦτον δόγμα τοῦ ἱερατικοῦ τάγματος, τὸ ὁποῖον ἐθέσπιζεν ἐορτὰς εἰς τιμὴν Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς. Αὕτῃ ἐχρησίμευσεν εἰς μετάφρασιν τῶν ἄλλων δώδεκα, καὶ τότε ἐσυστάθη νέον ἀλφάβητον πληρέστερον καὶ ἀκριβέστερον παρ' ὅλα τὰ προηγηθέντα.

Κατὰ δυστυχίαν ὅμως, πρὶν φθάσωμεν εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ἐμαρμένον, ὡς φαίνεται, νὰ περιπλανώμεθα πρὸς καὶρὸν εἰς τὸν ἀχανῆ τῶν σφαλμάτων λαβύρινθον!! Ὅσον καὶ ἂν εἶναι ὀρθὴ, σπανίως ὅποιαδήποτε δοξὰ εὐδοκιμεῖ καὶ θριαμβεῖ αἰμέσως. Οἱ ἀντιφερόμενοι πρὸς τὸν Χαμπολίωνα εἶπαν ὅτι ἡ Κοπτικὴ γλῶσσα, διεφθαρμένη ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὴν ἐπιμιξίαν τῶν ἑθνῶν, ὅσα εἰσέβαλον εἰς τὴν Αἴγυπτον, δὲν πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς παρασχηματικὴ τῆς γλώσσης τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων (¹). Τῶντι ἡ γλῶσσα τῶν Μαγίων ἐξέλιπε διόλου ἀπὸ τὴν Περσίαν. Ἡ σημερινὴ Ἰνδιανὴ εἶναι μίγμα τῶν ἰδιωματικῶν διαφόρων πορθητῶν λαῶν, Ἀρμενίων, Περσῶν, Τατάρων κτλ., καὶ ὄχι ἡ παλαιὰ τῶν Βραχμάνων κτλ. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτὴν ἐπιρροήν ἡ γλῶσσα μεταβάλλεται καὶ ἀλλοιοῦται καθ' ἑαυτήν, ὥστε ἡ τοῦ Φερεκύδου παρ. γάρ. καὶ Ὁμήρου δὲν ὁμοιάζει πλέον μὲ τὴν τοῦ Πλάτωνος καὶ Θουκυδίδου, καὶ διαφέρει καθ' ὑπερβολὴν ἀπὸ τὴν τοῦ Τσέτσου καὶ Πτωχοπροδρόμου.

Δὲν ἀνήκει βέβαια εἰς τὸν τυχόντα νὰ δώσῃ ψῆφον εἰς τὰς τοιαύτας ὑψηλὰς σοφῶν συζητήσεις. Ἀλλὰ στοχαζόμενος ὅτι τῶν ἀρχαιογράφων, καθὼς καὶ τῶν χρονολόγων, αἱ γνώμαι ὁμοιάζουν μὲ τὰ διάφορα ὠρολόγια τῆς αὐτῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ δὲν συμφωνοῦν ἀκριβῶς τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου, ὀλίγω ὅμως διαφέρουν κατὰ τὴν ταχύτητα ἢ βραδύτητα, ὅταν σημαίνωσι τὰς ὥρας, αἱ ὁποῖαι πολλάκις μᾶς διέφυγον (²). Ἡ ἀμιλλα, ἡ ὁποία ἐμπνέει ἐπὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος τοὺς σοφοὺς φιλολόγους, θέλει τελειοποιήσῃ τὴν ἀρχαιολογίαν, καὶ αὕτη θέλει φωτίσει πολλὰς σκοτεινάς τῆς ἱστορίας σελίδας. Χωρὶς αὐτήν, τῶν δοκιμωτάτων συγγραφέων ἡ μελέτη εἶναι ἀτελής σχεδὸν καὶ ἀκαρπός. Αὐτῆς τὸν ἐρωτᾷ, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν καλῶν, εἶναι εὐχῆς ἔργον νὰ ἐμψυτεύσωμεν ἐν καιρῷ εἰς τὰς φιλοτίμους τῶν Ἑλληνικῶν μελετητῶν ψυχὰς τοῦτο μόνον ἔχει σκοπὸν καὶ ἡ παρούσα διατριβή.

(¹) Ἄν εἰ Αἰγύπτου ἦσαν, ὡς εἴρηται, ἀπαιεὶ τῶν Αἰθίοπων, εἰς τοὺς σημερινούς Αἰθιοπίους ἀπαγόνους των πρέπει νὰ εὐρίσκωνται ἴχνη τῆς Αἰγυπτιακῆς. Εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦλάχιστον ἀπὸ περιηγητῶν ὅτι ἡ κενὴ αὐτῶν γλῶσσα εἶναι πανοπερμία διαφορῶν ἄλλων, τὰ βασιλικά ὅμως δόγματα, τὰ δημοσία κατὰστικα καὶ ἄλλα τοιαῦτα γράφονται εἰς τὴν παλαιὰν Αἰθιοπικὴν.

(²) Ἰδὲ παρ. γάρ. χρονολογίαν περὶ κατασκευῆς καὶ γενέσεως Ἀβραὰμ κτλ. τὴν θεῖαν γραφὴν ἡμεῖς ἰδοὺμεν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν μετάφρασιν τοῦ ἱερωνύμου ἢ Vulgate, τὴν Ἰωάννου καὶ τὴν Σαμαρείτων τὸ κείμενον.

(¹) Ὁ Αὐτὸς αὐτίθι. — (²) Αὐτίθι. — (³) Helvetius de l'esprit etc. —

(⁴) Οἱ Ἰδίους Αἰγυπτιακῆς.

πρακτικῶν τῆς ἐν Ναυπλίῳ παρηνόμῳ συγκροτηθείσης καὶ ὀνομασθείσης Ἐ Συνελεύσεως.

Ο Πρόεδρος Π. ΝΟΤΑΡΑΣ.

(Ἐποντχι αἱ ὑπογραφαὶ τῆς Ἐπιτροπῆς.)

Οἱ Γραμματεῖς Α. ΠΟΛΥΖΩΙΑΝΗΣ, Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ.

ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐκ Ναυπλίου, 2 Αὐγούστου.

Τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν ἀνεχώρησεν εἰς Βαυαρίαν ὁ φίλος ἡμῶν Κύριος Εἰρηναῖος Θεῖρσιος. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι μετ' οὗ τοῦ θέλει ἐπανέλθει εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὴν ὑποίαν συνεδῇ ἡδη διὰ στενωτέρων σχέσεων, ἀποδειχθεὶς εἰς αὐτὴν λόγῳ καὶ ἔργῳ χρησιμώτατος. Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις ἐπήφισεν εὐχαριστίας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὁ Πρόεδρος τὸν ἔστειλε τὸ ἐξῆς ἔγγραφον.

Πρὸς τὸν Κύριον Εἰρηναῖον Θεῖρσιον.

Κύριε,

Οἱ Πληρεξούσιοι τοῦ ἔθνους ἐκφράσαντες δι' ἐγγράφων ἀναφωρῶν των πρὸς μὲν τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Βαυαρίας τὰ εἰδικρινῇ βαθείας εὐγνωμοσύνης αἰσθήματα, πρὸς δὲ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος ὅσον τὴν ἐπιθυμίαν τῶν λαῶν, τοὺς ὑποίους ἀντιπροσωποῦσι, τοῦ νὰ ἴδωσιν ὅσον τάχιον τὴν πατρίδα των ὀδηγουμένην πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν διὰ τῆς πατρικῆς Κυβερνήσεώς του, ἔκριναν ἀναγκάζειν νὰ παρακλέσουν σέ, Κύριε, νὰ καθυποβάλῃς αὐτὰς πρὸς ποδῶν τῶν ὑψηλῶν θρόνων, γινόμενος διερμηνεὺς τῶν ἐγκαρδίων εὐχῶν των. Συνδεθεὶς διὰ σχέσεων ἀγαθοεργημάτων καὶ εὐνοίας πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἀπῆλαυσας τῶν Ἑλλήνων τὴν ἐμπιστοσύνην, καὶ ἐδυνήθης ν' ἀναγνώσῃς εἰς τὴν καρδίαν των βαθείως ἐγκεχαραγμένας, τόσον τὴν ἀνεξάλειπτον μνήμην τῆς φιλανθρώπου ἀντιλήψεως καὶ γενναίας κηδεμονίας τοῦ Βασιλέως Λοδοβίκου πρὸς τὴν πύτχουσαν καὶ ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα, ὅσον καὶ τὴν ζωηγοῦσαν ἐλπίδα ὅτι αὕτη θέλει εὐδαιμονήσῃ ὑπὸ τὴν σκίαν τοῦ θρόνου τοῦ Σεβαστοῦ υἱοῦ τῆς Α. Μ.

Εἶδες τὰ διεστώτα εἰς ἓν κοινὸν κέντρον ἐνούμενα, πᾶν φρόνημα εἰς ἓν καὶ μὲν φρόνημα συγχόμενον, πᾶσαν θέλησιν συγχωνευμένην εἰς μίαν καὶ μὴν θέλησιν, τὴν ταχεῖαν τοῦ Βασιλέως μας ἔλευσιν.

Ἡ Συνέλευσις παρακαλοῦσά σε, ἀπερχόμενος εἰς Βαυαρίαν νὰ ἐγγειρίσῃς τὰ πρὸς τὰς Α. Μ. ἔγγραφα, εἶναι εὐελπίς ὅτι δὲν θέλεις λείπει νὰ ἐκφράσῃς ἐπίσης καὶ προφορικῶς τὰ κοινὰ ταῦτα τοῦ ἔθνους αἰσθήματα.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἀφίεις τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, οἱ Πληρεξούσιοι ἔκριναν πρέπον νὰ ἐκφράσωσι πρὸς σέ ἰδίως, γενναίᾳ φιλελλνῇ, τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἔθνους ὅλου δι' ὅσα κατὰ καιρὸς συνέπραξες, καὶ οὐδ' ἔπαυες μέχρι τῆς στιγμῆς συμπτῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐδαιμονίας αὐτοῦ. Ὅλην σου τὴν ἐπ' ὀφθῇ μετεχειρίσθη συμβουλεύων παντοῦ καὶ κατὰ πάσαν περιστάσιν, σύμπληρην, ὁμόρουν καὶ εἰς τ' ἀληθῆ τῆς πατρίδος συμφέροντα ἀφοσίωσιν.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀγνωμόνησεν εἰς τὰς ὑπὲρ αὐτῆς προσπαθείας σου ἐπιθυμοῦσα νὰ σεμνυνεταὶ καὶ αὐτῇς μῆτηρ σοφῶν, σὲ κατέταξε διὰ ψαρίσματός, μεταξὺ τῶν υἱῶν τῆς ἑκτοῦ σ' ἐθεώρησε μᾶλλον εἰς αὐτὴν ἢ εἰς τῆς γεννήσεώς σου τὸν τόπον ἀνήλυντάς τας ἡμέρας σου ἀφιέρωσας ἐκ νεότητος εἰς τὴν μελέτην τοῦ παρελθόντος τῆς, καὶ εἰς τὴν πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ ἐνεστώτος καὶ μέλλοντός τῆς. Θεμελιουμένη εἰς αὐτὰς τὰς δικαιοσύνας, ἐλπίζει ὅτι δὲν θέλεις ἀποποιήσῃ νὰ υἱοθετήσῃς ἀπὸ μητέρας, ἥτις δυστυχὲς καὶ πύ-

σχουσα χρήζει δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον τῶν φροντίδων σου παρὰ ἡ προτέρα σου μήτηρ, καὶ τῆς ὁποίας τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ τραύματα εὐκρινῶς γνωρίσας, εἴσαι ἱκανὸς νὰ συμπράξῃς μετὰ τοὺς μέλλοντας νὰ θεραπεύσῃς αὐτά. Εἶναι προσέτι εὐελπίς ἡ Ἑλλὰς, ὅτι ὁ Σεβαστὸς Βασιλεὺς μας, κηδόμενος ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ νέου λαοῦ του, θέλει προσθέσει εἰς τὰς εὐεργεσίας του, πείθων σε νὰ μεταβῇς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, διὰ νὰ συντελέσῃς εἰς τοῦ ἔθνους τὸν φωτισμὸν, τὴν σταθερὰν ταύτην βάσιν τοῦ πολιτισμοῦ του, καὶ τὴν μόνην ἀξιώχρεων ἐγγύησιν τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας του.

Ἐν Προνοίᾳ, τῇ 29 Ἰουλίου 1832.

Ο Πρόεδρος Π. ΝΟΤΑΡΑΣ.

Οἱ Γραμματεῖς Α. ΠΟΛΥΖΩΙΑΝΗΣ, Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ.

Ὁ Κύριος Κ. Κούμας ἐπρόσφερεν ἀρτίως διὰ τοῦ Κυρίου Θεοφίλου, πρὸς χρῆσιν τῶν ἐπισημοτέρων τῆς Ἑλλάδος σχολείων, ἑνδεκα σώματα τῆς ἱστορικῆς πραγματείας τοῦ ἐπιγραφομένης «Ἱστορία τῶν ἀνθρώπων πράξεων», καὶ δύο ἀντίτυπα τοῦ λεξικοῦ του διὰ τὸ Κεντρικὸν Σχολεῖον, τὰ ὁποῖα θέλουν χρησιμεύσει κατὰ πολλὰ διὰ τὴν ἑλλειψιν Ἑλληνικῶν λεξικῶν, τὴν ὁποίαν πάσχουν ὅλα τὰ σχολεῖά μας.

Οἱ κατὰ τὴν σοφὴν Εὐρώπην φιλελλήνες πεπαιδευμένοι αἰσθάνονται τὴν ὁποίαν ἔχομεν χρεῖαν ὅλων τῶν ἐκπαιδευτικῶν μέσων, καὶ δεικνύουσι τὴν προθυμίαν τοῦ νὰ μᾶς δώσωσι καὶ κατὰ τοῦτο χεῖρα βοηθείας.

Γεωργίῳ Γενναδίῳ χαίρειν καὶ ὑγιαίνειν.

Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχασες τὴν μνήμην μου, καὶ ὅτι τοῦναντίον ἐνθυμεῖται τὴν ἐσπέραν ὅπου ἐν Λειψίᾳ κατέστησες ἡμᾶς τοὺς Γερμανοὺς υἱοὺς τῶν Ἑλλήνων. Ἐδέχθημεν τὴν γνώμην, καὶ γὰρ μὲν ποτὲ δὲν ἀπέβαλα τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν μητέρα τὴν Ἑλλάδα· ἀπόδειξιν τούτου εὐχομαι νὰ δώσω εἰς τὴν μητέρα αὐτὴν, ἐν ᾧ σοὶ στέλλω μετὰ τοῦτο τὸ γραμματικὸν βιβλίον ἀπὸ μετὰ δημοσιευθὲν περὶ τῶν κατὰ τὴν νέαν Ἑλλάδα, παρακαλῶν σε νὰ τὸ δώσῃς τῷ διευθυντῇ τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ, δι' ἣν ἐδιώρισα αὐτό.

Τὰ τῆς Ἑλλάδος εὐχομαι νὰ βαλθῶσιν εἰς τάξιν, ἀλλὰ πρὸς ἀληθῆ ὠφείλειν αὐτῆς. Ὅσον δὲ διὰ τὴν ἀναγκάζειν τοῦ λαοῦ καιδεῖν, δι' ἣν σὺ αὐτὸς δύνασαι νὰ ἐνεργήσῃς, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ κοινωνήσῃς τὰ μέσα, πῶς καὶ ἡμεῖς ἐν Γερμανίᾳ δυνάμεθα καὶ νὰ συνεργήσωμεν, λόγου χάριν, μετὰ βιβλία.

Χαῖρε, σεβάσμιε, καὶ ζήσον ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος. Ἐκ Λειψίας, τῇ 1 Ἰανουαρίου 1832.

Ὁ σὸς Θεόδωρος Κίνδ.

Ἀποκρίσεις.

Φίλε Θεόδωρε Κίνδ.

Ἐλαβὼν τὴν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου τοῦ παρόντος ἔτους ἐπιστολήν σου, καὶ τὸ βιβλίον πύνηκα ἐδικόν σου, ἐπιγραφόμενον Bei-Trage zur besseren Kenntniss des neuen Griechenlands, in hist., geograph. und literarische Beziehung, (*) τὸ ὁποῖον ἀφιερώνεις εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην. Ἐπιστάτης τῆς Βιβλιοθήκης τῆς ἐδωρισμένην ἐγὼ ἐσχάτως, καὶ τὸ κατέθεσα εἰς αὐτήν, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς ἀνιχνευτὰς τῆς καθ' ἡμᾶς ἱστορίας.

Ὅτι ἐλέγαμεν ἀστεϊζόμενοι εἰς Λειψίαν, ἰδοὺ τὴν ἀληθεύει, ὅτε ἡ Ἑλλὰς υἱοθετᾷ τὸν ὁσπῆτα κλεινὸν γόνον τῆς Γερμανίας, καὶ τὸν δέγεται κηδεμονίαν τῶν τέκνων τῆς καὶ δυνατὸν ποδηγέτην εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν.

(*) Σημειώσαις πρὸς ἀκριβεστέραν γνῶσιν τῆς νέας Ἑλλάδος ὡς πρὸς τὴν ἱστορίαν, τὴν Γεωγραφίαν καὶ τὴν Φιλολογίαν τῆς.

Δ' Επιφερίζεται ἡ κτηματοσημείωσις αὕτη
ἐν τῷ Ἀσυνόμον Κάτω Ναχαγιέ.

Ε' Απολύεται ἐξ ἐπαγγέλματος ἡ ῥηθεῖσα Ἀγ-
γελίνα Καμπέρεια ἀπὸ τὴν προσωπικὴν ἀγωγὴν τῆς
ἀγωγῆς.

Σ' Καταδικάζεται ὁ ἐναγόμενος Βασίλειος εἰς τὰ
δικαστὰ ἔξοδα συνιστάμενα εἰς Φ. 39 Λ. 20, εἰς τὰ
συνηγερμικά Φ. 30, καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποφά-
σεως 32 καὶ Λ. 50.

Ζ' Ἡ παρῶσα ἀπόφασις θέλει κοινοποιηθῇ πρὸς
τὸν ἀπὸντα Βασίλειον κατὰ τὰ ἀρθρ. 225 καὶ 268
τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας.

Ἐν Κρανιδίῳ, τὴν 2 Ἰουλίου 1832.

Ὁ Προσ. Πρόεδρος Α. Πάλαμας.

Ὁ Γραμματεὺς Κ. Κασσιέρης.

Ἀρ. 1840. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Τὸ κατὰ τὸ Αἰγᾶιον Πέλαγος Ἐκκλητικὸν
Δικαστήριον.

Ἡ Ἀστυνομία Μυκόνων διὰ τῆς ἀπὸ 29 Ὀκτω-
βρίου 1831 ἀναφορᾶς τῆς ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸ Δι-
καστήριον τῆτο, ὅτι ὁ Παναγιώτης Γᾶγος Κυδωνιεύς,
καὶ Παρασκευᾶς Κωνσταντῖνος Λέσβιος, καταδικα-
ζόμενοι ἀπὸ τῆς παύσαν Πρωτόκλητον τῶν Β. Κυκλά-
δων, ὁ μὲν πρῶτος ὡς κίβδηλέμπορος, εἰς πονὴν πέν-
τε ἐτῶν φυλακίσεως, ὁ δὲ δεύτερος ὡς κλέπτης, εἰς
ποινὴν δύο ἐτῶν διὰ τῶν ὑπ' Ἀρ. 17 καὶ 21 ἀπο-
φάσεών του, ἐκκαλεσθέντων εἰς τὸ Ἐκκλητικὸν τοῦτο,
ἡραπέτευσαν ἐκ τῆς φυλακῆς τὴν 23 τῆς Ὀκτωβρίου
μηνὸς τοῦ παύσαντος ἐτους.

Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἐκκλητικῷ τούτῳ δημόσιος συνή-
γορος, ἀπὸ διὰ τῆς 15 Μαρτίου τῆς παρόντος ἔτους ἀνα-
φορᾶς τῆς, ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸ, ὅτι ὁ διὰ πλαστογρα-
φίαν κατηγορούμενος Ἀναγνώστης Κώστα Τζώρτζης
ἀπολυθεὶς δι' ἑλπίσιν ἀποδείξεων ἀπὸ τὸ κατὰ Σύ-
ρον καὶ Μύκωνον Πρωτόκλητον Δικαστήριον διὰ τῆς
ὑπ' Ἀρ. 22 ἀποφάσεώς τῆς, ἐκκαλεθείσης παρὰ τῆς
ἐκείτης κατηγορεῖ καὶ παρὰ τῆς αὐτῆς δημοσίως συνή-
γορος, ἡλευθερώθη ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὴν 19 Αὐγού-
στου τοῦ αὐτοῦ ἐτους κατὰ διαταγὴν τῆς πρώτης δη-
μογεροντίας Μυκόνου.

Τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκε κατὰ τῶν ὑποδι-
κων τούτων ἐντάλματα ἐμφανίσεως ἐν καιρῷ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ διαληφθέντες ἐγκληματίαι δὲν ἐνε-
φανίσθησαν μέχρι τούδε, τὸ Δικαστήριον, κατ' αἴτη-
σιν τῆς παρ' αὐτῷ δημοσίου συνηγόρου, ἐντέλλεται
καὶ αἰτῆσι τὸς εἰς τὰς φυγοδίκους Παναγιώτην Γᾶγον
καὶ Παρασκευᾶν Κωνσταντῖνου, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἀ-
πολυθέντα τῆς φυλακῆς Ἀναγνώστην Κώστα Τζώρ-
τζου νὰ ἐμφανισθῶσιν αὐτοπροσώπως ἐνώπιόν του ἐν-
τὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς δημοσιευθῇ τὸ τελευταῖον
τῆτο ἐντάλμα διὰ τῆς Ἐφημερίδος· ἀλλέως, θέλουν
ἐνεργηθῇ τὰ εἰς τὸ ἀρθρον 309 τῆς Ἐγκληματικῆς
Διαδικασίας διαταττόμενα.

Ὅς τις δὲ γινώσκει ποῦ εὐρίσκονται οἱ φυγοδίκαι,
ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀνήκεσαν Ἀρχήν.

Ἀπασαὶ αἱ Ἀρχαὶ τῆς κράτους προσκαλοῦνται νὰ
συλλάβωσι τοὺς διαληφθέντας, εἰάν κατὰ περίστασιν
εὐρεθῶσιν εἰς τὰ τμήματά των, καὶ νὰ διευθύνωσιν
αὐτοὺς εἰς τὸ Δικαστήριον τῆτο.

Τὸ παρὸν ἐντάλμα θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐθνι-
κῆς Ἐφημερίδος· ἀντίγραφα δὲ αὐτῆς θέλουν κολλη-
θῇ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς τελευταίας διαμονῆς τῶν φυ-
γοδικῶν, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐνορίας αὐτῶν, καὶ εἰς
τὴν ἀγορὰν.

Χαρακτηριστικὰ τῶν ἐντελλομένων· τοῦ μὲν Π.
Γᾶγου ἡλικία 35, ἀνάστημα ὑψηλόν, πρόσωπον
εὐεγγύλον, ὀφθαλμοὶ μελανοί, τρίχες μελαναί· τοῦ
δὲ Π. Κωνσταντῖνου ἡλικία 20, ἀνάστημα κοντὸν,
πρόσωπον ὠρείδες, ὀφθαλμοὶ καστανοί, τρίχες ξαν-
θαί· καὶ τοῦ Α. Τζώρτζη ἡλικία 40, ἀνάστημα ὑ-
ψηλόν, πρόσωπον ὠρείδες, ὀφθαλμοὶ μελανοί, τρίχες
μελαναί.

Ἐν Μυκόνῳ, τὴν 12 Ἰουλίου 1832.

Ὁ Πρόεδρος Ι. Α. Σωμάκης.

Ὁ Γραμματεὺς Ι. Δ. Φέστας.

Ἀρ. 5854. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Τὸ Πρωτόκλητον Ἀργεὺς καὶ Ναυπλίας
Δικαστήριον.

Ἐπειδὴ ὁ Κ. Ἀνδρέας Καλαμογδάτης ἐπαρεσβί-
αsen εἰς τὸ Δικαστήριον τῆτο ἀγωγὴν χρονολογημένην
τὴν 14 τῆς παρελθόντος Ἰανίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐξη-

τήσαστο να ὑποχρεωθῇ ὁ ἀπὸν Κ. Δημήτριος Καλλι-
έργης να τὸν πληρώσῃ τὰ ἄλλα ἑκατὸν, ἀντίτιμον
ἐνοῦ ἵππου μετὰ τῶν ἐπὶ κλων τῶν, τὰ ὅποια ἔσται
πρὸ πολλῶν καὶ ἐπὶ ἡρὸν ἀπὸ τὸ κατάλυμα τῶ ῥηθέντος Κ.
Καλαμογδάρεως ἀνευ διαταγῆς τῆς παυσάσης Κυβερ-
νήσεως, καὶ ὑπὸ ἰδίαν τῶ ὑπόσχεσιν να ἀποζημιώσῃ αὐ-
τὸν δι' ὅ,τι ἤθελε πάρε ἡ προκειμένη ἰδικτησία τῶ.

Ἐπειδὴ διὰ τῶ ὑπ' Ἀρ. 5771 (6654) προγράμ-
ματος προσεκλήθη ὁ διαληφθεὶς Κ. Καλλιέργης να
ἀπολογηθῇ αὐτοπροσώπως, ἡ δι' ἐπιτροπῶν τῶ ἐντὸς
24 ἡμερῶν, ἀφῆς τὸ αὐτὸ πρόγραμμα ἤθελε κατα-
χωριθῇ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Ἐφημερίδα.

Ἐπειδὴ μολονότι παρῆλθεν ἡδὴ ἡ προθεσμία τῶν 24
ἡμερῶν, δὲν ἀπελογήθη μέχρι τῶδε εἰς τὴν αἴτησιν τῶ
Κ. Καλαμογδάρεως.

Διὰ ταῦτα δυνάμει τῶ ἀρθρο 218 τῆς Πολ. Δια-
δικασίας προσκαλεῖται ἐκ δευτέρου ὁ ἀνω εἰρημένος Κ.
Καλλιέργης να ἀπολογηθῇ, ἀν θέλῃ, ἐντὸς δύο μηνῶν,
ἀφῆς τὸ παρὸν πρόγραμμα καταχωριθῇ εἰς τὴν
Ἑθν. Ἐφημερίδα, εἰδὲ μὴ, τὸ Δικαστήριον θέλει προ-
οδεύσει εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεώς τῶ, καὶ μέχρι
τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς.

Τὸ παρὸν πρόγραμμα να δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἑθν.
Ἐφημερίδος ἀντίγραφα δὲ αὐτῶ να κολληθῶσιν εἰς τὴν
θύραν τῆς ἐνταῦθα τελευταίας κατοικίας τῶ Κ. Καλλι-
έργης, ἄλλο εἰς τὴν κατὰ ξηρὰν πύλην τῆς πόλεως ταύ-
της, καὶ ἄλλο να ἐγκλεισθῇ εἰς τὸν σενώτερον συγγενῆ τῶ.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 18 Ἰουλίου 1832.

Ὁ Πρόεδρος Χαρὰλ. Μηλιάνης.

Ὁ Γραμματεὺς Π. Α. Κυπαρίσσης.

Ἀρ. 5880. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Τὸ Πρωτόκλητον Ἀργεὺς καὶ Ναυπλίας,

Ἀναγνώσαν τὸ ὑπ' Ἀρ. 5853 (6739) πρόγραμμα
τῶ Δικαστηρίου τέττα, διὰ τῶ ὅποισ προσεκλήθησαν ὅσοι
εἶναι συγγενεῖς τῶ ἐσχάτως φονευθέντος Ἀποστόλου Θα-
λασσινῶ, Λοχαγεὺς τῶ πρώην τακτικῶ ἱππικῶ, να ἐμφα-
νισθῶσιν εἰς τὸ βῆμα τέτο τὴν 24 τῶ λήγοντος Ἰουλίου
να συγκροτήσωσι συγγενικὸν συμβῆλιον, διὰ τὴν ἐκλο-
γὴν κηδεμόνος τῆς κληρονομίας τῶ αὐτῶ Θαλασσινῶ.

Ἐπειδὴ δὲν ἐνεφανίσθη μέχρι τῶδε εἰς τὸ Δικαστή-
ριον τέτο κανεῖς συγγενεῖς τῶ Θαλασσινῶ, διὰ να συγ-
κροτηθῇ συγγενικὸν συμβῆλιον.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃς πληροφορίας ἔλαβε τὸ Δικαστήριον,
δὲν εὐρίσκεται ἐνταῦθα κανεῖς συγγενεῖς τῶ ῥηθέντος
Θαλασσινῶ, ἱκανὸς να ἀναδεχθῇ τὸ βῆρος τῆς κηδεμονίας.

Ἐπειδὴ εἶναι ἐπ' ἀνάγκης να διοριθῇ κηδεμὼν ἀντὶ
τίμιος καὶ ἱκανὸς να ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματα
τῆς προκειμένης κληρονομίας.

Ἐπειδὴ ὁ Κ. Σταματέλος Ἀντωνόπουλος διὰ τὴν
τιμιότητά τῶ καὶ ἱκανότητά τῶ εἶναι κατάλληλος να
ἐπιφορτισθῇ τὸ βῆρος τῆς προκειμένης κηδεμονίας.

Ἀποφαίνεται.

1. Ὁ Κ. Σταματέλος Ἀντωνόπουλος διορίζεται κηδε-
μὼν τῆς χαλῆσεως κληρονομίας τῶ φονευθέντος Ἀπο-
στόλου Θαλασσινῶ ὑπὸ τὰς διατεταγμένας παρὰ τὸ
νόμον εὐθύναι.

2. Να προσκληθῇ ὁ Κ. Χρήστis Παπαδάκης να
παραδώσῃ εἰς τὸν ἀνωτέρω κηδεμόνα τὰ εἰς χεῖράς
τῶ παρακατατεθειμένα ἐσφραγισμένα πράγματα τῶ
διαληφθέντος Θαλασσινῶ.

3. Ὁ διαληφθεὶς Κ. Ἀντωνόπουλος ὑποχρεῖται
να συτάξῃ καὶ παρστήσῃ εἰς τὸ Δικαστήριον τέτα,
ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν διακοινώσεως τῆς
παρῆτης, ἀκριβῆ ἀπογραφὴν τῆς κινητῆς, αὐτοκινήτης
καὶ ἀκινήτης περιστείας τῶ διαληφθέντος Θαλασσινῶ.

4. Ἡ παρῆσα πράξις να διακοινωθῇ πρὸς τὸν Κ.
Σταματέλον Ἀντωνόπουλον, καὶ πρὸς τὸν Δημόσιον
συνήγορον τῶ Πελοποννησιακῶ Ἐκκλήτε Κριτηρίῳ, να
καταχωριθῇ δὲ καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Ἐφημερίδα πρὸς
πληροφориαν ἑστίνος ἀνῆκει.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 29 Ἰουλίου 1832.

Ὁ Πρόεδρος Χαρὰλ. Μηλιάνης.

Ὁ Γραμματεὺς Π. Α. Κυπαρίσσης.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ κατὰ τὴν Ἑλλάδα Αὐτοκρατορικὴ Ἀντιπρε-
σβεῖα τῆς Ῥωσίας, ἔχουσα να κάμῃ πολλοῦ λόγον
ἀξίας κοινοποιήσεως εἰς τὸν Κύριον Κωνσταντῖνον Πρά-
σινον, ἔμπορον τῆς πόλεως τοῦ Ἰσμαηλίου, καὶ εἰς
τὸν Κύριον Μουτσόπουλον, ἔμπορον τῆς πόλεως Ῥε-
μνίκου, οἵτινες ἀμφοτέρω ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ
τὸ 1830 ἔτος, προσκαλεῖ αὐτῶς να ἐμφανισθῶσιν εἰς
τὴν εἰρημένην Ἀντιπρεσβεῖαν, ἢ να τὴν γνωστοποιήσῃ
τὴν ἐνεστῶσαν διχρονήν των.

Ἐν Ναυπλίῳ, 3 Αὐγούστου 1832.

